

Dániel könyve – Száztizenhatodik fejezet

A bosszúállás napjainak feltárása: Jeremiás figyelmeztetésének és a végső nemzedéknek prófétai vizsgálata

Jeff Pippenger
2024-03-04

Az előző cikkben Jeremiás ötvenedik fejezetét vizsgáltuk, valamint abban a szakaszban Babilon feletti ítéletet, amely az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénnyel kezdődik, és Isten haragjával végződik. A végrehajtó ítélet az Úr bosszúállásának napja, amelyet Kr. u. 70-ben Jeruzsálem pusztulása jelképezett. Jeruzsálemnek Róma által Kr. u. 70-ben véghezvitt pusztulását Nebukadneccár által végrehajtott jeruzsálemi pusztulás előképezte. Ezek együtt két tanúbizonyságát adták Tírusz paráznája feletti végrehajtó ítéletnek, aki egyben a Jelenések tizenhetedik fejezetének paráznája is.

Jeremiás tudunkra adja, hogy amikor az Úr bosszúállása beteljesedik a modern Babilonon, kezdve a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénnyel, akkor „Azokban a napokban és abban az időben, ezt mondja az Úr, keresni fogják Izráel hamisságát, de nem lesz; Júda bűneit, de nem találják; mert megbocsátok azoknak, akiket meghagyok.” Azokban a napokban a száznegyvennégyezer elpecsételése már végbement lesz.

„Mit cselekedtek, testvérek, az előkészület nagy munkájában? Akik egyesülnek a világgal, elnyerik a világi formát, és a fenevad bélyegére készülnek. Akik pedig nem bíznak önmagukban, akik megalázzák magukat Isten előtt, és lelküket az igazságnak való engedelmesség által megtisztítják, azok a mennyei formát nyerik el, és arra készülnek, hogy homlokukon megkapják az Isten pecsétjét. Amikor a rendelet kiadatik, és a jegy rányomatik, jellemük örökké tiszta és szeplőtelen marad.” Bizonyágtételek, 5. kötet, 216.

A végrehajtó ítélet a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének második hangjával kezdődik, amely arra szólítja fel a férfiakat és nőket, hogy meneküljenek ki Babilonból, és Jeremiás ezt mondja: „eljött az ő napjuk, meglátogatásuk ideje. Azoknak szava, akik futnak és megmenekülnek Babilon földjéről, hogy hirdessék Sionban az Úrnak, a mi Istenünknek bosszúját, templomának bosszúját. Gyűjtsétek össze az íjászokat Babilon ellen: mindnyájan, akik az íjat feszítik, táborozzatok körülötte mindenfelől; senki se meneküljön el közülük: fizessetek meg neki cselekedete szerint; mind a szerint, amit cselekedett, úgy cselekedjete vele.” Az ő ítéletét az „íjászok” hajtják végre. A Szentírásban az íjászra vonatkozó első utalás Ismáellel kapcsolatos.

És meghallotta Isten a fiú szavát; és Isten angyala kiáltott Hágárnak az égből, és ezt mondta neki: Mi bajod van, Hágár? Ne félj, mert Isten meghallotta a fiú szavát ott, ahol van. Kelj fel, emeld föl a fiút, és fogd meg kezével; mert nagy néppé teszem őt. És Isten megnyitotta a szemeit, és meglátott egy vízkutat; odament, megtöltötte a tömlőt vízzel, és inni adott a fiúnak. És Isten a fiúval volt; az pedig felnevekedett, a pusztában lakott, és íjásszá lett. 1Mózes 21:17–20.

A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében szereplő „nagy földindulás órája” az ítélet-végrehajtás kezdetét jelöli Róma paráznája felett, amely az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénnyel veszi kezdetét. Az „órában” „a harmadik jaj hamar eljő. És megszólala a hetedik angyal.” A harmadik jaj a hetedik trombita. Az iszlám íjászaik azok, akiket felhasznál az Ő ítéletének végrehajtására azok felett, akik a pápai hatalom bélyegét (a vasárnapünneplést) kikényszerítik, és üldözik azokat, akik Isten tekintélyének bélyegét (a szombatünneplést) fenntartják.

Lukács huszonegyedik fejezetében Jézus, amikor válaszol a tanítványok kérdéseire Jeruzsálem és a templom pusztulásával kapcsolatban, olyan történelmi elbeszélést ad, amely egyúttal az utolsó napok történelmét is ábrázolja. Hivatkozik a „bosszúállás napjaira”, amely az Ő Messiásként végzett szolgálatának lényegi prófétai jellemzője volt, s amelyet szolgálatának kezdeti bejelentésében azonosított, amikor Názáretben Ézsaiás prófétától olvasott a gyülekezet előtt. A názáreti bejelentés és az Ézsaiásból vett szakasz nemcsak az Ő szolgálatát jelképezte, hanem tanítványainak üzenetét is, mégpedig konkrétabban a száznegyvennégyezer mozgalmának munkáját és szolgálatát.

Az Úr Isten Lelke van énrajtam, mert felkent engem az Úr, hogy örömhírt vigyek a szelídeknek; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak, és a börtön megnyílását a megkötözötteknek; hogy hirdessek az Úr kedves esztendejét és Istenünk bosszúállásának napját; hogy megvigasztaljak minden gyászolót; hogy adassék Sion gyászolójának fejdísz hamu helyett, örömmel olaja gyász helyett, dicséret palástja a csüggedés lelke helyett; hogy igazság fáinak neveztessenek, az Úr plántálásának, az ő dicsőségére. És megépítik az ősi romokat, helyreállítják a régi pusztulásokat, megújítják a puszta városokat, sok nemzedék pusztulásait. És idegenek állnak elő, és legeltetik nyájaitokat, és a jövevények fiai lesznek szántóitok és szőlőművelőitek. Ti pedig az Úr papjainak neveztettek, Istenünk szolgálóinak mondanak titeket; a népek gazdagságát eszitek, és azok dicsőségével dicsekedtek. Szégyenetek helyett kettős részetek lesz, és gyalázat helyett örvendezni fognak osztályrészüknek; ezért országukban kétszereset örökölnék; örök örömlük lesz. Mert én, az Úr, szeretem az igaz ítéletet, gyűlölöm a rablást égőáldozatért; és munkájuk jutalmát híven megadom, és örökkévaló szövetséget szerzek velük. És magvuk ismeretes lesz a népek között, és utódaik a nemzetek között; valakik látják őket, mind megismerik őket, hogy ők az a mag, amelyet megáldott az Úr. Nagy örömmel örvendezek az Úrban, lelkem vigad Istenemben; mert az üdvösség ruháiba öltöztetett engem, az igazság palástjával borított be engem, mint vőlegény, aki papi ékességgel ékesíti fel magát, és mint menyasszony, aki felékesíti magát ékszereivel. Mert miként a föld megtermi növényét, és miként a kert kisarjasztja veteményeit, úgy sarjaszt igazságot és dicséretet az Úr Isten minden nemzet előtt. Ézsaiás 61:1–11.

Az Ezékiel könyve kilencedik fejezetében megpecsételt száznegyvennégyezer azok, akik siránkoznak az egyházban és a világban levő bűnök miatt. „Az Úr jókedvének esztendeje és Istenünk bosszúállásának napja” az az idő, amikor a Sionban gyászolók vigasztalást nyernek, és „az igazság fáivá” lesznek, hogy „dicsőítsék az Urat”. Azért dicsőítik az Urat, mert „azokban a napokban és abban az időben, ezt mondja az Úr, keresni fogják Izráel hamisságát, és nem lesz”.

Akik gyászolnak, azok azok, akik megpecsételtettek, és ők azok, akik „felépítik az ősi romokat”, akik „helyreállítják a régi pusztulásokat, és” akik „megújítják az elpusztult városokat, sok nemzedék pusztaságait”. Őket „az Úr papjainak” nevezik majd, és az emberek „Istenünk szolgálóinak” fogják hívni őket.

A száznegyvennégyezer igazságának „fel kell sarjadnia minden nemzet előtt”, amikor a nagy földrengés órájában zászlóként felemeltetnek. Az ő igazságuk fokozatosan idéztetik elő, mert „miként a föld megtermi rügyét, és miként a kert kisarjasztja az elvetett magvakat: úgy sarjaszt igazságot és dicséretet az Úr Isten.” A száznegyvennégyezer elpecsételése a késői eső 2001. szeptember 1-jei megérkezésekor kezdődött. Ekkor sarjadtak ki a föld rügyei. Ézsaiás megjelöli, mikor fakadnak ki a rügyek.

Mértékkel, mikor kihajt, perbe szállsz vele; visszatartja kemény szelét a keleti szél napján. Ezért így tisztítatik meg Jákób hamissága, és ez minden gyümölcse bűnének eltávolítására: amikor az oltár minden követ olyanná teszi, mint a szétzúzott krétakövek, a berkek és a faragott képek nem maradnak fenn. Ézsaiás 27:8, 9.

„A keleti szél napján”, amely az Ő „kemény szele”, amelyet „visszatart”, a rügyek „kihajtása” akkor kezdődik meg, amikor az eső „kiméretik”. A „visszatart” jelentése: féken tartott. Amikor a Jelenések hetedik fejezetének négy angyala visszatartja a négy szelet, megkezdődik a száznegyvennégyezer elpecsételése. Abban az időben a késői eső mértékletesen kezd „hinteni”, mert a versben a „mérték” szó mértékletességet jelent. A száznegyvennégyezer elpecsételésének időszaka kezdetén a késői eső ki van mérve, az időszak végén pedig mérték nélkül való.

„Isten Lelkének ama nagy kiáradása, amely az egész földet megvilágosítja az ő dicsőségével, nem jön el addig, amíg nem lesz egy megvilágosított népünk, amely tapasztalatból tudja, mit jelent Istennel együtt munkálkodónak lenni. Amikor teljes és osztatlan szívű odaszentelődéssel szolgáljuk Krisztust, Isten e tény Lelkének mérték nélküli kiárasztásával fogja elismerni; ez azonban nem történik meg addig, amíg az egyház legnagyobb része nem Istennel együtt munkálkodik. Isten nem áraszthatja ki Lelkét, amikor az önzés és az önkényeztetés ily nyilvánvaló; amikor olyan lelkiület uralkodik, amelyet, ha szavakba öntenénk, Káin ama válasza fejezne ki: „Avagy őrizője vagyok-e én az én atyámfiának?” Ha a jelen időre szóló igazság, ha a mindenfelől egyre sűrűsödő jelek, amelyek arról tanúskodnak, hogy minden dolgok vége közel van, nem elegendők arra, hogy felébresszék azok szunnyadó erejét, akik vallják, hogy ismerik az igazságot, akkor a világossággal arányos sötétség, amely rájuk fénylett, utol fogja érni e lelkeket. Közönyükre a végső számadás nagy napján a mentségnek még a látszatát sem tudják majd Isten elé tární. Semmiféle okot nem hozhatnak fel arra nézve, miért nem éltek, jártak és munkálkodtak Isten Igéjének szent igazsága világosságában, és így magatartásuk, együttérzésük és buzgalmuk által miért nem nyilatkoztatták ki a bűn sötétségébe borult világnak, hogy az evangélium erejét és valóságát nem lehetett cáfolni.” Review and Herald, 1896. július 21.

A késői eső és a száznegyvennégyezer elpecsételésének megpróbáltatási ideje a Szentlélek kiáradásának megmérésével kezdődik, mert a búza és a konkoly eljutott az aratás idejéhez. Az eső mindkét osztályt megérleli, majd a megpróbáltatási idő végén a búzát és a konkolyt elválasztják

egymástól, és a búza akkor „tapasztalatból fogja tudni, mit jelent Istennel együtt munkálkodóvá lenni”. Akkor majd „teljes, osztatlan szívű odaszentalódással fognak Krisztus szolgálatára állni, és Isten e tényt Lelkének mérték nélküli kiárasztásával fogja elismerni.”

A „kemény keleti szél napja” 2001. szeptember 11-én érkezett el, és ekkor kezdődött Habakuk vitája a késői eső üzenetének hamis béke és biztonság üzenetéről, szemben azzal az üzenettel, amely Isten bosszúállásának napját azonosítja. Ekkor a növények, mind a búza, mind a konkoly, sarjadni kezdtek, és megteremni azt a gyümölcsöt, amelyet a hamarosan eljövendő vasárnaptörvény ítéleténél nyilvánítanak majd ki.

„E példázatok ismét azt tanítják, hogy az ítélet után nincs kegyelmi idő. Amikor az evangélium munkája befejeződik, azt azonnal követi a jók és a gonoszok közötti szétválasztás, és mindkét csoport sorsa örökre eldőlt.” Krisztus példázata, 123.

Az egyik csoport a nap előtt hajol meg Ezékiel nyolcadik fejezetében, a másik pedig Isten pecsétjét kapja meg Ezékiel kilencedik fejezetében. Lukács huszonegyedik fejezetében Krisztus azonosítja a száznegyvennégyezeret, és egy olyan jelet tár elénk, amely megjelöli a föld történelmének végső nemzedékét. Azonosította azt a jelet, amelyet a keresztényeknek fel kell ismerniük ahhoz, hogy elmeneküljenek Jeruzsálem pusztulása elől.

Amikor pedig látjátok, hogy Jeruzsálemet hadseregek veszik körül, akkor tudjátok meg, hogy közel van annak pusztulása. Akkor akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe; és akik annak közepette vannak, távozzanak onnan; és akik a vidéken vannak, ne menjenek be oda. Mert ezek a bosszúállás napjai, hogy beteljesedjék mindaz, ami meg van írva. Lukács 21:20–22.

Jézus „szabályt szabályra halmozva” további prófétai jellemzőit tárta fel e jelnek, mert szavait nemcsak Lukács, hanem Máté és Márk is feljegyezte.

„És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek; és akkor jön el a vég. Mikor azért látjátok majd a pusztító utálatosságot, amelyről Dániel próféta szólt, ott állni a szent helyen (aki olvassa, értse meg): akkor akik Júdeában lesznek, meneküljenek a hegyekbe.” Máté 24:14–16.

És az evangéliumnak előbb minden nép között hirdettetnie kell. Amikor pedig elvezetnek benneteket és átadnak, ne aggódjatok előre amiatt, hogy mit szóljatok, és ne gondoljátok ki előre; hanem amit abban az órában adatik nektek, azt szóljátok: mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a Szentlélek. Akkor pedig a testvér testvért ad halálra, az apa a fiát; a gyermekek szülei ellen támadnak, és halálra juttatják őket. És mindenki gyűlölni fog titeket az én nevéért; de aki mindvégig kitart, az üdvözüli. Amikor pedig meglátjátok a pusztító utálatosságot, amelyről Dániel próféta szólt, ott állni, ahol nem volna szabad, (aki olvassa, értse meg,) akkor akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe. Márk 13:10–14.

Mielőtt a hét utolsó csapás, amely a „bosszúállás napjainak” végső és teljes beteljesedése, két osztályon végbemegy, a királyság evangéliumát minden nemzet között hirdetni és közzétenni kell. Az evangélium üzenete a nemzetekhez az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező

vasárnap törvény idején jut el, amikor a száznegyvennégyezer felemeltetik mint zászlójel. A „bosszúállás napjai” Babilon paráznájának végrehajtó ítélete időszakát jelenti, amely az Egyesült Államokban bevezetett vasárnap törvénnyel kezdődik, és akkor ér véget, amikor Mihály felkel, az emberi kegyelemidő lezárul, és Isten haragja kitölteti a hét utolsó csapásban.

Az időszak az az „óra”, amelyet Márk azonosít, és a „nagy földrengés” „órája”, valamint az az „óra”, amikor a tíz király beleegyezik, hogy hetedik királyságát a pápaságnak adja. Amikor az utolsó lélek is elfogadta az evangéliumot, amely minden nemzetnek hirdettetik, lezárul a kegyelemidő, és Isten haragja irgalom nélkül árad ki. Ez az időszak akkor kezdődik, amikor az evangélium hirdettetni kezd minden nemzetnek, amint a zászló felemeltetik, és akkor ér véget, amikor az utolsó ember is válaszol a zászló által kihirdetett, prédikált és közzétett evangéliumi üzenetre. Ez az időszak a „bosszúállás napjai”.

Lukács huszonegyedik fejezetében Jézus pontosan arra a történelmi időre mutat rá, mivel azonosítja azt a végső nemzedéket, amely nem hal meg az Ő második eljövetele előtt. Megjelöl egy jelet, amelyet a Dániel próféta által megmondott pusztító utálatosság képvisel. A jel az, amikor a pusztító utálatosság a „szent helyen” áll, és amikor „ott áll, ahol nem volna szabad”, ami egyúttal az az idő is, amikor Jeruzsálemet „hadseregek veszik körül”.

Amikor Cestius seregekkel körülvette Jeruzsálemet a 66. évben, a jeruzsálemi keresztények elmenekültek a városból, és White testvérnő azonosítja, hogy a pusztítás során, amely végül a 70. évben ért véget, egyetlen keresztény sem halt meg. Cestius ostromot indított, majd látszólag ismeretlen okokból visszavonult, és a városban levő keresztények a jelhez kapcsolódó figyelmeztetéssel összhangban elmenekültek. A 70. évben Titus úgy fejezte be a pusztítást, hogy ismét ostrom alá vette a várost. Cestius ostroma volt annak a kezdetete, amit első zsidó–római háborúnak neveznek, Titus ostroma és az általa véghezvitt pusztítás pedig az első zsidó–római háború végét jelentette.

Az egész történet három és fél évig tartott, ostrommal kezdődött és ostrommal végződött, és a kezdet magában foglalt egy jelet Isten népe számára. E történelmet Krisztus Isten bosszúállásának napjaiként azonosította, ami szolgálatában egy meghatározott elem volt, amelyet azonosítani kellett. Ezek a napok a római paráznán végrehajtott ítéletet jelképezik, amely a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénnyel kezdődik, és akkor ér véget, amikor az emberi kegyelmi idő lezárul. Babilon paráznája felett végrehajtott ítélet kezdetén a száznegyvennégyezer felemeltetik mint zászló, ami jel. Amikor Isten más juhait meglátják a jelet, ki kell menekülniük Babilonból, amelynek pusztulását Jeruzsálem pusztulása előképezte.

A következő cikkben tovább fogjuk vizsgálni Lukács huszonegyedik fejezetét.